

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3108/2024
04.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Даница Константиновић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, Градска управа за инспекцијске послове, коју заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1002/24 од 17.07.2024. године, у седници одржаној дана 04.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1002/24 од 17.07.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1002/24 од 17.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 552/2022 од 09.04.2024. године, ставовима првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужени је обавезан да тужиоцу на име разлике зараде између исплаћене и припадајуће за период од 01.04.2019. године до 31.03.2020. године исплати укупно 151.457,61 динара у појединачним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у ставу другом изреке, као и да на наведене месечне износе уплати и припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за тужиоца у висини према обрачуну надлежних служби, ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 152.509,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1002/24 од 17.07.2024. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата разлике зараде тужиоцу, а правноснажном пресудом је тужбени захтев тужиоца усвојен. О овом праву тужиоца, као лицу који је у утуженом периоду радио код туженог као шеф Одсека – ... у Сектору ..., те да му за обављање тих послова није исплаћена плата у износу према Уредби о коефицијентима за обрачун и исплату плата именованих и постављених лица запослених у државним органима („Службени гласник РС“, бр. 44/08... 86/2019), која разлика је утврђена оценом налаза и мишљења вештака (датог на бази плате упоредног радника), одлучено је уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у предметима са сличним правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, а другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 27.04.2022. године, а поднеском од 11.01.2024. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 151.457,61 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија није дозвољена.

На основу изложеног, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**